

ere 60 Aar, de maa strengt taget ikke tale med, de ere jo saa unge! Vilde det ikke være rart, om vi drog Ungdommen ind i større Baner? Det vilde blandt andet medføre en Fordel, som man ikke maa undervurdere, nemlig at vi bleve af med noget, som vi nu lide under: Uddannelsen er i alt for mange Fag alt for langvarig. Det kan være, at det er, fordi man siger: De ere jo alligevel ingenting, før de ere 25 Aar. Det vilde være en i alle Henseender, ikke blot kulturmæssig, men ogsaa i andre Henseender fordelagtig Reform, om man her blev af med Bevillingerne.

Maa jeg spørge den højtærede Justitsminister, om det ikke er saaledes — jeg tror, at jeg har set det i Bladene —, at der i den afgaaede Justitsministers sidste Dage tænktes paa at udarbejde en saadan Lovgivning om Myndighedsbevillinger. Ifald det skulde være Tilfældet, haaber jeg, at den nuværende højtærede Justitsminister om end blot i dette Tilfælde gaar i sin Forgængers Spor. Jeg maa maaske tilføje, at Nedsættelse af en Kommission ikke behøves, det hele er saa simpelt som Dagen og saa nemt som nogen Ting! Man kan skrive den norske Lov af. Indtil for en hel Del Aar siden havde de akkurat den samme Lov som vi, men de have forandret den, og vi maa kunne gøre det samme. Jeg har spurgt norske Venner, hvorledes Forandringen har virket der, og de ere i den Grad henrykte, at de ikke kunne begribe, at vi kunne blive ved at leve i disse abderitiske Forhold.

Jeg turde maaske spørge — det er vist den højtærede Indenrigsminister —, om det er rigtigt, hvad jeg ogsaa har hørt, at der af Ministeriet forberedes en Lov om tvungent Fæstes Afløsning. Det vilde være i høj Grad ønskeligt, om denne Sag kom frem, thi der er vel ingen, der længere tror, at Livsfæstet, som det drives, er en vel egnet Maade at drive Landbrug paa. Det er forlængst gaaet op for alle, at det er en uheldig Maade og en forældet Maade, som burde afløses, og der er vel heller ikke nogen, der er kendt paa Landet, som ikke vil indrømme, hvad der ogsaa er rigtigt, at de Sogne, hvor Fæstevæsenet har Overhaand, staa tilbage og stagnere, Befolkningen tager ikke til, og alting staaar i Stampe. Det vilde derfor fra alle Sider set være ønskeligt, om dette Spørgsmaal kom frem. Jeg haaber, som sagt, at den ærede Indenrigsminister vil tage sig af det.

Jeg maa maaske, siden jeg taler om Lovgivning, sige et Par Ord om den Bank,

der bærer det højt klingende Navn „Kongeriget Danmarks Hypotekbank“. Den Gang Loven om denne Bank blev behandlet her, var det en bestemt Forudsætning, at Direktørposten skulde besættes med en bankmæssig uddannet Personlighed. Det billige Folketinget og, saa vidt man kan forstaa, ogsaa Landstinget derved, at de forhøjede Gagen fra 6,000 Kr. som foreslaaet til 8,000 Kr. netop i dette Øjemed. Det er nu ganske rigtigt, at den første Bankdirektør, der blev udnævnt, og som nu er død, ikke var bankmæssig uddannet, men at det skulde være nogen Undskyldning for, at den anden heller ikke er det, forekommer mig egentlig ikke. Det er altsaa for saa vidt, kan man sige, stridende mod Lovens Forudsætninger, men jeg vil indrømme en Ting: Det Forslag, som jeg søgte at gennemføre, var egentlig, at han skulde lønnes med Tantième, saa var det blevet en glimrende Stilling, og saa kunde vi have faaet en bankmæssig uddannet Mand. Jeg vil indrømme den afgaaede Finansminister, at det vistnok er vanskeligt for 8,000 Kr. at faa en fremragende Bankautoritet, og den ærede Finansminister bemærkede ogsaa, at det havde ikke været ham muligt, og han maatte altsaa i Mangel af andres Hævelse tage den, han tog. Nu forekommer det mig egentlig, at hvis det havde vist sig, at Gagen var for lille, havde man jo Rigsdagen at henvende sig til for at faa Gagen forhøjet.

Men jeg skal ikke gaa i Rette hermed, nu er jo en Gang den nuværende Bankdirektør udnævnt, og han faar fra alle Sider det Vidnesbyrd, at han er en flink Mand, at han har vist sig flink i Administrationen, og han har tillige fra en Side her i Salen, som er langt mere kritisk, end jeg er, faaet en Attest for Perfektibilitet, og man maa altsaa haabe, at han efterhaanden maa komme ind i dette Embedes Anliggender, som unægtelig ikke ere fri for Vanskeligheder. Men jeg kan ikke lade være at rette et lille Spørgsmaal — jeg ved ikke til hvem —, angaaende hvad der staaar i § 13 i Lov af 6. April 1906: „Revisorerne afgive Beretning til Rigsdagen, der derefter tager Beslutning om Regnskabet“. Jeg kan ikke huske, at der nogen Sinde har været Tale om Beslutning derom, jeg maa derfor tro, at det er noget, man har glemt, hvad jeg synes er saa meget mere uheldigt, som der kunde være et eller andet, som den Diskussion, der maaske da kunde udspinde sig, kunde bringe frem. Jeg ved ikke, hvem der skal sørge for denne Sag, om det er Revisorerne, om det